

KRETA CIRKLO

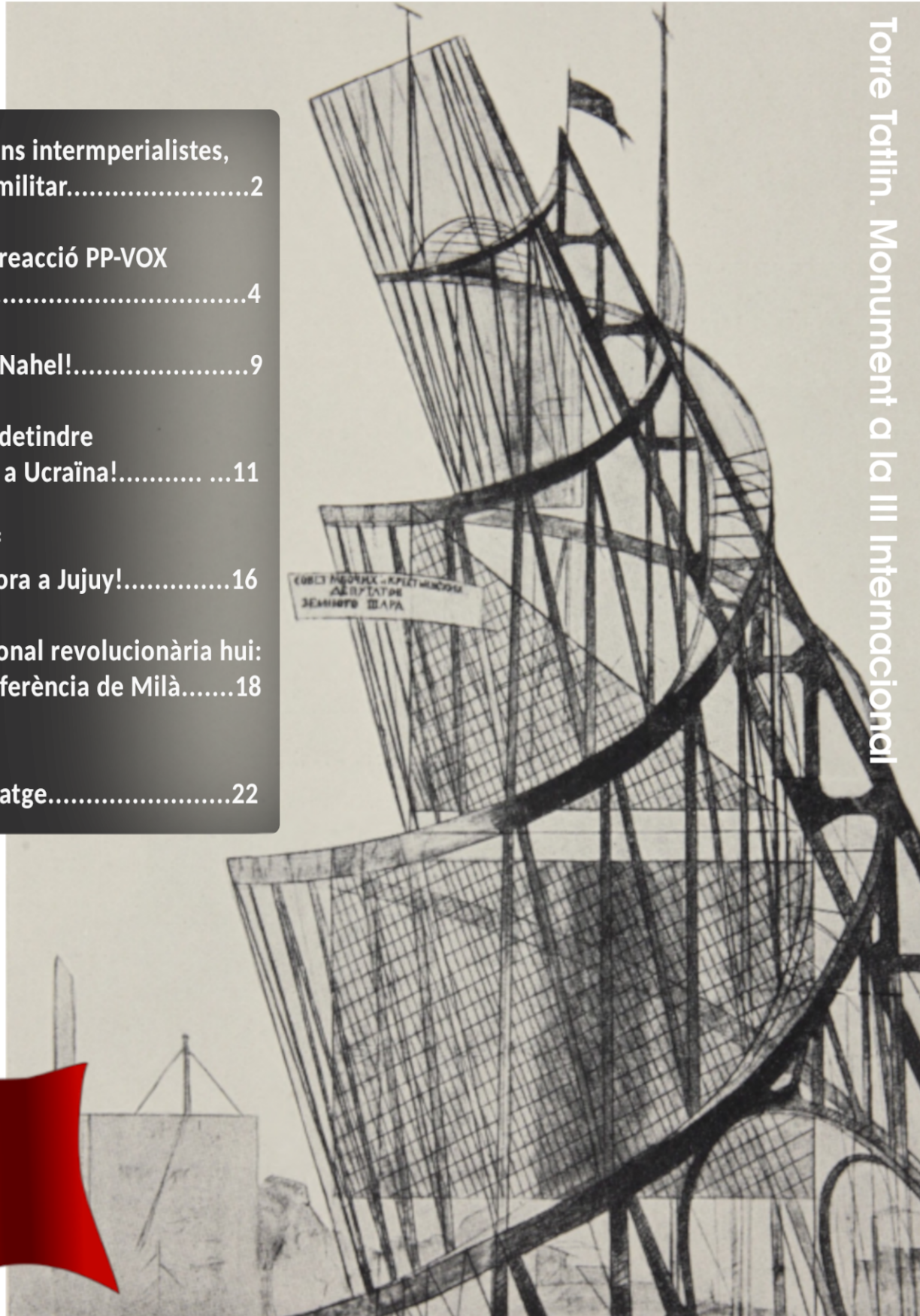
CERCLE DE GUIX CIRCULO DE TIZA

nº 12 tardor 2023

- Augmenten les tensions interperialistes, augmenta l'escalada militar.....2
- Per tancar el pas a la reacció PP-VOX no és prou votar.....4
- França: Justícia per a Nahel!.....9
- El proletariat rus pot detindre la guerra imperialista a Ucraïna!..... 11
- Argentina : Pel triomf de la classe treballadora a Jujuy!.....16
- Construir la internacional revolucionària hui: Resolució per a la Conferència de Milà.....18
- La classe obrera i el problema de l'habitatge.....22

Torre Tatlin. Monument a la III Internacional

Internaciema Kolektivista Cirklo

Contingut

Augmenten les tensions interimperialistes, augmenta l'escalada militar.....	2
Per tancar el pas a la reacció PP-VOX no és prou votar:.....	4
França: Justícia per a Nahel!.....	9
El proletariat rus pot detindre la guerra imperialista a Ucraïna!.....	11
Argentina : Pel triomf de la classe treballadora a Jujuy!.....	16
Construir la internacional revolucionària hui: Proposta de Resolució per a la Conferència de Milà.....	18
La classe obrera i el problema de l'habitatge.....	22

Kreta cirklo - Cercle de guix - Círculo de tiza

és l'òrgan d'expressió
d'**Internaciema Kolektivista Cirklo**
www.ikcirklo.org
ikcirklo@tutanota.com

Internaciema Kolektivista Cirklo
és membre del
Collectiu Revolució Permanent
www.revolucionpermanente.com

Editorial

Augmenten les tensions interimperialistes, augmenta l'escalada militar

9 de setembre de 2023

A mitjan de 2023 el procés de destrucció capitalista del nostre entorn planetari és un fet que es manifesta ja en el dia a dia de tota la humanitat. Sequeres, onades de calor i fenòmens atmosfèrics desastrosos són cada vegada més intensos i freqüents. A més, el mateix sistema econòmic, basat en el lucre privat, funciona amb crisis recurrents que provoquen desocupació, precarietat i empobriment creixent de les masses treballadores, alhora que augmenta el nombre de multimilionaris.

Per a mantindre el seu poder malgrat la degradació general, el capital, concentrat al voltant de les grans corporacions financeres, de telecomunicacions, energètiques i industrials, reforça en cada país les capacitats repressives dels estats. Per tot arreu, s'ataquen les conquestes socials i es restringeixen les llibertats, productes de lluites anteriors. Els partits polítics burgesos presenten bocs expiatoris per a desviar les mirades de l'origen real de les misèries socials i reforcen les religions, el racisme, l'odi als migrants pobres, la misogínia o l'homofòbia.

Els mitjans de comunicació i les xarxes socials d'Internet són utilitzats molt eficaçment per estendre la ideologia més reaccionària a base de faules, mentides, falsificacions i negació de la ciència. Per la seua part, la intervenció dels «mitjans progressistes», controlats també pel gran capital, serveix per a consolidar les cortines de fum al voltant de polèmiques frívoles o molt secundàries, que impedeixen la consciència de la dura realitat de les classes treballadores i l'ombrívol futur de la joventut actual.

Les classes dominants són incapaces d'afrontar col·lectivament ni que siguin mesures palliatives efectives per a

revertir el camí de la destrucció ecològica i la pèrdua general de qualitat de vida de la majoria de la població. Ni tan sols compleixen els limitats acords sobre emissions de CO₂. L'única eixida que troben, dirigides pel seu egoisme capitalista, és la lluita mundial oberta pel control de les fonts d'energia i de les rutes d'aprovisionament, com a part necessària per al control dels mercats mundials.

L'atac de Rússia contra Ucraïna, l'escalada militar de l'OTAN, els cops d'estat en el Sahel o les tensions en el mar de la Xina, només poden entendre's des de la perspectiva d'eixa lluita per la dominació econòmica liderada pels EEUU i la Xina, al voltant dels quals col·laboren amb

Hui és Ucraïna la que es dessagna sota les bombes russes, amb centenars de milers de morts i milions de refugiats

més o menys entusiasme la resta de potències imperialistes i països. Dos blocs comercials i militars en tensió creixent estan marcant l'agenda política internacional. Tots han entrat en escalada militar, incrementen la despesa pública en l'exèrcit, enriqueixen els oligopolis armamentístics i endeuten els estats, sempre a costa de la despesa social i els serveis públics. Però les escalades militars preparen la guerra i condueixen a guerres.

Hui és Ucraïna la que es dessagna sota les bombes russes, amb centenars de milers de morts i milions de refugiats. Però el seu govern ha entregat la defensa del país als designis dels «amics» de l'OTAN i organitza «contraofensives» impossibles en funció de les necessitats polítiques de Biden, mentre adjudica a les empreses ianquis el sòl urbà del centre de Kiev i la reconstrucció de les infraestructures. És al Pentàgon on es decideix si cal o no negociar o lluitar «fins a l'últim ucraïnès» a la vista de la massacre inútil de la «contraofensiva» dels darrers mesos. I a la vista de l'escassetat de persones per a enviar al front, en un país on s'ha hagut de destituir a tots els responsables provincials del reclutament forçós, acusats d'acceptar suborns d'entre 2.000 i 10.000 € per

facilitar un certificat mèdic per a esquivar el reclutament i fins i tot facilitar el transport a través de la frontera.

Demà serà un altre país, indefens, però important en l'estratègia depredadora imperialista, qui pose el cadàver i patisca l'ajuda en forma de soga al coll de les potències rivals.

El planeta, entretant, veurà accelerar la crisi climàtica amb la multiplicació de la producció d'armament, una de les indústries més contaminants. Al mateix temps, la crisi climàtica reforçarà l'escalada militar entre els gegants imperialistes en lluita pel control dels mercats minvants, de les fonts d'energia, de l'aigua, dels aliments. Tots els

estats reforçaran molt més el seu control policial sobre les poblacions en previsió de disturbis inevitables. El populisme feixista de masses es desenvoluparà en tots els seus possibles vessants, impulsat pel mateix capital per a enquadrar ideològicament les masses en els estats policials i militars.

**Demà serà un altre país,
indefens, però important
en l'estratègia
depredadora imperialista,
qui pose el cadàver**

Es tracta d'un cercle viciós cap a la barbàrie que només el proletariat, la classe productiva, pot trencar, acabant amb el capitalisme a escala mundial i prenent el destí de la humanitat en les seues mans. Per això és tan necessària la construcció d'una nova internacional capaç de dirigir la revolució mundial cap al socialisme organitzat pels consells obrers!

KRETA CIRKLO

CERCLE DE GUIX CIRCULO DE TIZA

nº 10 primavera 2022

Socialismo
al
barbareco

**Front a les guerres
imperialistes,
internacionalisme proletari!**

**Contra la intervenció
imperialista russa
a Ucraïna!**

**Contra l'escalada militar
de l'OTAN en Europa!**

**Retirada dels soldats, avions
i vaixells espanyols
posats al servei de l'OTAN!**

Internaciema Kolektivista Cirklo

Per tancar el pas a la reacció PP-VOX no és prou votar:

**cal organitzar-se com a classe per acabar definitivament
amb totes les misèries del capitalisme.**

Presca de posició d'IKC front a les eleccions generals a l'Estat Espanyol.

16 de juliol de 2023

Les eleccions generals del 23 de juliol es presenten a l'Estat Espanyol com una cruïlla política, amb grans possibilitats que el binomi PP-VOX aconseguisca la majoria absoluta, forme govern i es prepare par arrasar amb la seua política reaccionària tot el que pugua de les conquestes socials: des dels drets laborals, de les dones i de les minories sexuals o de les nacionalitats sotmeses a la monarquia, fins als pocs drets i garanties dels treballadors migrants.

Aquesta situació es dona després de l'experiència de les darreres eleccions municipals i autonòmiques, marcades per una gran abstenció en el camp de les classes treballadores (la quarta més alta de la història post-franquista). I això és el resultat del gran desafecció d'importants capes de treballadors i treballadores, que no han vist que el govern de Pedro Sánchez (PSOE-PCE-Podemos) derogara cap dels grans atacs reaccionaris dels governs anteriors del PP (ni les reformes laborals ni la llei mordassa, ni la reforma del codi penal). Tampoc han vist cap voluntat real de solucionar la bombolla gegant del preu de l'habitatge, que no requereix pegats ridículs com la recentment promulgada ley de la Vivienda, que respecta els actuals preus dels lloguers i tota la propietat i el poder oligopolístic dels gran tenedors d'habitatges: bancs i fons voltors. I tampoc han vist que, malgrat tota la xerrameca hipòcrita inicial, millorara la política respecte als migrants pobres.

Per a mostra, la felicitació del govern als cossos de seguretat després de la massacre de gairebé 100 migrants desesperats en la tanca de Melilla en juny de 2022.

En la mateixa línia, els indults parcials a alguns dels dirigents independentistes catalans no han amagat la falta de voluntat del govern de Pedro Sánchez d'accedir a la reivindicació democràtica bàsica de què cada poble oprimat de l'Estat Espanyol pugua exercir el seu dret a disposar de si mateix i triar les seues relacions amb la resta, inclosa la separació, si així ho desitja majoritàriament.

Les miquetes reformistes de l'actual govern - per alleujar momentàniament les dificultats de les famílies i fer front al preu dels aliments, l'energia i habitatge - no han reduït les cues de fam dels bancs d'aliments ni desaccelerat els desnonaments. Del mateix mode que els impostos temporals al

gran capital no han canviat el fet dramàtic que la immensa majoria dels ingressos de l'estat prové dels impostos que recauen permanentment sobre les classes treballadores.

Quant a les despeses pressupostàries, s'han mantingut i ampliat les subvencions a les esglésies (sobretot a la

catòlica) i s'hi han multiplicat les militars, per fer costat amb entusiasme al reforçament imperialista de l'OTAN, amb l'excusa de la invasió d'Ucraïna per Rússia.

El desarrelament d'una part de les masses treballadores respecte als grans partits que d'una manera o altra diuen representar-los es reforça, més encara, amb el parloteig ideològic burgès que aquests partits han assumit, i que consisteix en amagar tota referència a les classes socials enfrontades, sota les etiquetes tèrboles de «dretes» i «esquerres». D'aquesta manera, la consciència de classe obrera es debilita encara més i les direccions d'aquestes organitzacions (PSOE-IU-PCE-Podemos-Compromís-CUP-BILDU-BNG, etc, i ara el monstre fabricat ad hoc, SUMAR) poden aliar-se amb partits burgesos (p.ex. PNV, Junts...) i acomodar-se a la gestió reformista de les misèries del capitalisme.

Ara, aquestes eleccions es manifesten com una fita deformada de la lluita de classes per tancar el pas a la negra reacció del PP-VOX. Però el proletariat i les masses treballadores no tenen cap autèntica representació política dels seus interessos, com han demostrat els partits que han donat suport al govern de Pedro Sánchez. Per això, si bé és legítim fer un vot a qualsevol organització que es reclame de la defensa de la classe obrera, ha de fer-se des de la seguretat que l'única manera real i definitiva de frenar la reacció política, però també de posar fi a la precarietat de la nostra vida i la del planeta que ens allotja, és organitzar-se com a classe i lluitar.

Acabar amb el capitalisme, construir una nova societat de treballadors i treballadores, sense explotació ni cap mena d'opressió, exigeix construir un vertader partit obrer en cada país i una internacional revolucionària a escala mundial. Posem mans a l'obra ja. És urgent!!!

I després de les eleccions municipals i autonòmiques, Un anàlisi dels resultats de les generals de 23 de juliol

2 d'agost de 2023

Les eleccions municipals i autonòmiques del 28 de maig van suposar una gran bolcada política en l'Estat Espanyol: com a resultat, el PSOE perdia quasi tot el seu poder territorial i Podemos s'ensorrava. En termes pràctics, un PP aliat i mimetitzat amb VOX ha passat a controlar la major part de les comunitats autònomes i grans ciutats. Com a rerafons d'aquelles eleccions, un nivell molt alt d'abstenció – 36,08%, la quarta més alta de la història del postfranquisme - clarament relacionada amb la decepció de les classes treballadores respecte al govern PSOE-PCE-Podemos. I molt especialment amb el desencantament del votant de Podemos, que després de prometre "assaltar els cels" es va limitar a cobrir amb llacets les vergonyes d'un govern socialdemòcrata entregat en cos i ànima a les polítiques de la UE i l'OTAN.

Eleccions	Participació	Abstenció
Generals 2023	70,4%	29,6%
Municipals 2023	63,92%	36,08%
Generals 2019	66,23%	33,77%
Municipals 2019	65,19%	34,81%

En aquestes condicions, la decisió de Pedro Sánchez d'anticipar les eleccions generals al 23 de juliol significava una fugida cap avant d'alt risc, que s'ha mostrat ben calibrada, gràcies a la desvergonyida aliança PP-VOX. La necessitat de tancar el pas a la negra reacció del programa de VOX ha provocat una gran mobilització de les classes treballadores cap al vot considerat "més útil", específicament cap al PSOE, que ha guanyat prop d'un milió de vots respecte a les municipals de 2023 i milió i mig respecte a les generals de 2019. Però només són uns 75.000 vots més dels que han perdut les organitzacions adherides a les candidatures de "SUMAR".

Després de l'abstenció històrica de les municipals de 2023, en la generals de 2023 la participació ha pujat 6,5 punts respecte a maig del 2023 i més de 4 punts respecte a les generals del 2019. Un fet que reflecteix també la mobilització del vot útil "de dretes" cap al PP, l'únic partit burgès que incrementa notablement els seus vots i el seu percentatge, fins i tot a costa de VOX (que queda amb el 12,4% i 3 milions de vots gens menyspreables).

SUMAR

Davant l'enfonsament de Podemos, des dels despatsos d'un ministeri i – quasi segur- de la mateixa presidència de govern, s'ha fabricat en menys de tres mesos un

engendre basat en la persona física de la vice-presidenta del govern, Yolanda Díaz (militant del PCE i dirigent d'IU de llarga trajectòria), responsable directa de negar-se a derogar les reformes laborals del PP, malgrat haver-lo promès en campanya.

La candidatura SUMAR ha sigut propietat privada de Yolanda Díaz, amb els assessors electorals triats per ella i un absolutament inconcret projecte polític que pot ser resumit en: *ajuntar tots els vots possibles a l'esquerra del PSOE per a permetre governar al PSOE*. A aquest projecte han donat suport –més o menys forçat i/o negociat- totes les organitzacions relacionades d'alguna manera amb PODEMOS o IU i les seues escissions, entre elles Compromís, al País Valencià.

ESTAT ESPANYOL

	Generals juliol 2023				Generals novembre 2019			Municipals 2023	
	Vots	% vàlids	Diputats	Diferència vots generals 2023-2019	Vots	% vàlids	Diputats	Vots	% vàlids
PP	8.091.840	33,10	137	3.044.800	5.047.040	20,81	89	7.046.634	31,5
CIUDADANOS	--	--	--	-1.650.318	1.650.318	6,80	10	302.199	1,35
VOX	3.033.744	12,40	33	-623.235	3.656.979	15,08	52	1.608.187	7,18
PP+Cs +VOX	11.125.584	45,50	170	771.247	10.354.337	42,69	151	8.957.020	40,03
PSOE	7.760.970	31,70	121	968.771	6.792.199	28,00	120	6.288.907	28,11
UNIDAS PODEMOS					2.381.960	9,82	26		
RESTA PODEMOS +COMPROMÍS +MÁS PAÍS,ETC					1.525.370	6,29	12		
«SUMAR» (2023)	3.014.006	12,30	31	-893.324	3.907.330	16,11	38		
BILDU	333.362	1,40	6	55.741	277.621	1,14	5	366.202	1,63
CUP	98.794	0,40	0	-148.177	246.971	1,02	2	133.403	0,59
BNG	152.327	0,60	1	31.871	120.456	0,50	1	248.676	1,11
ESQUERRA REPUBLICANA	462.883	1,90	7	-411.976	874.859	3,61	13	524.244	2,34
JUNTS	392.634	1,60	7	-137.591	530.225	2,19	8	552.089	2,46
PNV	275.782	1,10	5	-103.220	379.002	1,56	6	322.553	1,44
C. CANARIA	114.718	0,50	1	-9.571	124.289	0,51	2		
UPN	51.764	0,20	1	-47.314	99.078	0,41	2		
CANTABRIA					68.830	0,28	1		
TERUEL EX.					19.761	0,08	1		
TOTAL	24.743.612		350		24.258.228		350		
% D'ABSTENCIÓ	29,6%				33,77%			36,08%	

Cal remarcar que SUMAR no és un front o una coalició. Ningú ha triat a Yolanda Díaz. Ella mateixa s'ha autoproclamat lideresa *de tota l'esquerra*. Cap organització política democràtica ha elaborat i negociat amb unes altres el programa electoral de la candidatura SUMAR. Yolanda Díaz i el seu equip de màrqueting electoral han dictat condicions, vetat i fet o no *concessions* a les organitzacions reals que li han donat el seu suport. Mai, en el territori polític de les organitzacions que es reclamen de la classe obrera o afins, s'havia vist semblant degradació antidemocràtica, semblant submissió a una maniobra artificial elaborada des d'un govern i secundada per determinats mitjans de comunicació.

En resumides comptes, SUMAR ha obtingut en 2023 tres milions de vots (12,30%). Una pèrdua neta de 900.000 respecte als que es van emetre en les generals de 2019 a favor del conjunt de les organitzacions que s'han adherit al monstret. Suficients per a facilitar una nova investidura de Pedro Sánchez, però no per a evitar l'immediat qüestionament de l'autoproclamació de Yolanda Díaz i el seu projecte polític fantasma.

Bildu i BNG han mantingut la seua independència respecte a SUMAR i reforçat la seua tendència al creixement. En el cas de Bildu, ha quedat equiparat al País

Basc respecte al seu partit burgès de referència, el PNV.

A assenyalar, de nou, que les feroçes campanyes dels mitjans espanyolistes contra la social-democratitzada Bildu li continuen afavorint, malgrat la seua adaptació al PNV i d'haver-se convertit en una de les crosses que han estabilitzat i justificat la política del govern espanyol en els últims temps.

Finalment, la CUP catalana ha perdut el 60% dels seus vots de 2019 i els dos diputats obtinguts llavors, quedant sumida en un nou nivell de l'estat de desconcert que els caracteritza des de la desfeta del procés.

Els resultats al País Valencià i les Illes

Al País Valencià, després de l'ensulsiada de Podemos, la candidatura SUMAR, recolzada sobretot en Compromís, ha continuat perdent vots (113.457), que són quasi els mateixos que recull el PSOE-PSPV en relació amb les eleccions generals de 2019. Aquest partit, també ací, com en la resta de l'Estat, s'ha beneficiat de la mobilització contra la reacció del PP-VOX, que ha pres l'assalt a la Generalitat Valenciana.

A les Illes, PP i VOX obtenen majoria absoluta, amb pèrdua de vots, percentatge i escons d'aquest darrer partit, que tanmateix assoleix el 15,21%. L'efecte de vot útil cap al PSOE-PSIB (30,14% dels vots front 25,43% en 2029) no ha impedit que les candidatures de SUMAR i el seu entorn hagen aguantat amb un petit increment de vots i un percentatge de 16,57%

COMUNITAT VALENCIANA

	Generals juliol 2023				Diferència vots 2023-2019	Generals novembre 2019			Autonòmiques 2023	
	Vots	% vàlids	Diputats			Vots	% vàlids	Diputats	Vots	% vàlids
PP	918.415	34,90	13	335.294	583.121	23,1	8	863.043	35,37	
CIUDADANOS	---	---	---	-195.374	195.374	7,7	2	36.146	1,48	
VOX	412.027	15,70	5	-54.992	467.019	18,5	7	302.885	12,41	
PP+Cs+VOX	1.330.442	50,60	18	84.928	1.245.514	49,30	17	1.202.074	49,26	
PSOE	845.159	32,10	11	147.563	697.596	27,60	10	691.715	28,35	
COMPROMÍS					175.092	6,90	1	349.096	14,30	
UP-EUPV					337.770	13,40	4	85.571	3,50	
«SUMAR» DE 2023	399.405	15,20	4	-113.457	512.862	20,30	5	434.667	17,80	
PSOE+SUMAR	1.244.564	47,30	15	34.106	1.210.458	47,90	15	1.126.382	46,15	
TOTAL	2.657.815				2.536.443					
% D'ABSTENCIÓ	26,4%				30,2%			30,98%		

(18,1% en 2029).

Catalunya

Com ja va ocórrer en les municipals del maig de 2023, resulta cridanera la baixa participació (5 punts per davall de la mitjana de l'Estat) i l'important creixement de l'abstenció (4%), mentre que en la resta de l'Estat disminueix. Totes dues dades estan relacionades sens dubte amb l'ambient polític de desencís després de tot el fracàs del procés. Els partits més colpejats són els independentistes (ERC, Junts, CUP), que perden en conjunt més de 800.000 vots i ja només sumen el 23,8% dels vots emesos, mentre que en les eleccions generals del 2019 assoliren el 42,6%. A on han anat a parar aqueixos vots? La força que ha incrementat de manera neta els seus vots és el PSOE-PSC, però no més de la meitat dels que han perdut els independentistes.

A Catalunya, En Comú, sota les sigles SUMAR, aguanta molt bé sense veure's afectada per la crisi de Podemos. El PSOE-PSC, per part seua, passa a ser la força més votada, amb un creixement de 418.340 vots. La suma PSOE + SUMAR ha aconseguit el 48,5% dels vots emesos, beneficiant-se al mateix temps del vot útil contra el PP-VOX i de l'abstenció independentista.

Ni majoria absoluta PP-VOX ni un govern fàcil de configurar

La transformació dels resultats en diputats ha deixat en ridícul la campanya electoral del binomi PP-VOX, que comptava amb la majoria absoluta indiscutible i amb tornar a posar la pàtria sota el mantell sagrat de Santiago Matamoros. El PP, malgrat ser el partit més votat, després d'una campanya de guerra civil contra el PSOE, contra el govern de coalició i contra l'independentisme català,

s'ha quedat sense quasi possibilitats de pactes. Ni tan sols amb els vells amics de les burgesies basca i catalana, que tants governs populars han apuntalat.

La crisi està servida. Perquè qualsevol coalició diferent del PP-PSOE exigeix la col·laboració (com a mínim l'abstenció) de Junts, el partit de l'exiliat Puigdemont. Tot un

mercat de vots parlamentaris s'ha posat en funcionament, mentre el suposat partit vencedor s'estripa públicament dient cada dia una cosa i la seua contrària. Continuarà.

CATALUNYA

	Generals juliol 2023				Generals novembre 2019		
	Vots	% vàlids	Diputats	Diferencia vots 2023-2019	Vots	% vàlids	Diputats
PP	469.117	13,30	6	181.403	287.714	7,42	2
CIUDADANOS	---	---	---	-217.935	217.935	5,62	2
VOX	273.023	7,80	2	29.383	243.640	6,29	2
PP+Cs +VOX	742.140	21,10	8	-7.149	749.289	19,33	6
PSOE	1.213.006	34,50	19	418.340	794.666	20,50	12
EN COMÚ-PODEM					549.173	14,17	7
«SUMAR» DE 2023	493.548	14,00	7	-55.625	549.173	14,17	7
PSOE+SUMAR	1.706.554	48,50	26	362.715	1.343.839	34,67	19
CUP	98.794	2,80	0	-148.177	246.971	6,37	2
ESQUERRA REPUBLICANA	462.883	13,20	7	-411.976	874.859	22,57	13
JUNTS	273.023	7,80	7	-257.202	530.225	13,68	8
TOTAL	3.547.922				3.896.974		

Sembla, per tant, plausible, deduir que, com a mínim, més de 400.000 vots independentistes de 2019 han engrossit l'abstenció.

França: Justícia per a Nahel!

No més llicència per a matar! Autodefensa contra la policia!

Extracte de la declaració publicada pel GROUPE MARXISTE INTERNATIONALISTE (Secció del CoReP a l'Estat francès)

29 de juny de 2023

Sense preavis, desarmat, disparat a frec de roba...

El 27 de juny, a les 8.15 hores, en Nanterre, Nahel M., de 17 anys, va morir pels trets d'un policia motoritzat de París, durant un control policial, per negar-se a obeir. L'allegació dels policies que va ocórrer en legítima defensa "davant un vehicle que corria cap als agents amb la intenció d'atropellar-los" va ser immediatament assumida per alguns mitjans de comunicació, que s'afanyaren a denunciar la petita delinqüència però ocultant, o fins i tot afalagant, la dels rics i poderosos.

Però un vídeo desmunta ràpidament la mentida. Mostra a dos policies apuntats a la porta del conductor d'un cotxe groc parat en un estret carrer de sentit únic. En la banda sonora, se senten amenaces: "Et portaràs un tir al cap", crida un policia, amb la seua pistola apuntant a pocs centímetres de Nahel. El cotxe arranca de nou i es produeixen trets a frec de roba que maten el conductor, el vehicle del qual s'estavella contra un senyal de trànsit a pocs metres.

Nanterre, 29 juny 2023

El 29 de juny, una potent manifestació en Nanterre va denunciar el crim. En Nanterre, i en totes les altres grans ciutats de França, els joves dels barris proletaris on viu la majoria dels treballadors immigrants i els seus descendents, i on es concentren la pobresa i el tripijoc, es revoltaven en massa. Ataquen comissaries i policies, però també, per impotència i desesperació, els seus propis cotxes i instal·lacions comunitàries. Helicòpters i drons sobrevolaven totes les nits, creant una atmosfera de

guerra civil.

Diputats del PCF, PS i LFI s'alineen amb els macro-nistes en l'Assemblea [el Parlament]

El partit EELV [Europe Écologie-Els Verts] "reconeix la difícil i arriscada tasca que duen a terme les forces de l'ordre en tot el nostre país", però critica l'abús dels trets [contra persones] per resistència a l'autoritat. Els mateixos partits que es van compadir de la policia i els gendarmes durant el moviment en defensa de les pensions estan més units que mai darrere de la policia: "Això no lleva en absolut el suport que devem a la policia" (Ciotti [de LR, gaullistes], RMC, 28 de juny), "estic a favor de la presumpció de legítima defensa per a la policia" (Le Pen [d' RN, xenòfoba], BFMTV, 28 de juny).

Millorar la policia republicana?

El PS "no vol llastrar a una institució que, en la immensa majoria dels casos, exerceix les seues funcions de la millor manera possible" (28 de juny). LFI demana "una reforma en profunditat del funcionament de la policia nacional" (28 de juny). El PCF vol "una policia republicana, pròxima als ciutadans, al servei de les seues expectatives i necessitats" (29 de juny).

Llàgrimes de cocodril! La policia francesa, perquè forma part de l'estat dels explotadors, sempre ha treballat contra els treballadors i els oprimits, ha reprimit sistemàticament les vagues i les manifestacions obreres i continua fent-ho.

Els partits "reformistes", quan estan en el poder, reforcen sistemàticament la policia i l'exèrcit professional. El govern Hollande-Cazeneuve [del PS] va ampliar en 2017 els casos en els quals els membres de les forces de l'ordre estan autoritzats a obrir foc.

Els partits social-imperialistes semblen il·lusions mortals sobre la "policia republicana" perquè, en última instància, defensen el capitalisme francès i l'ordre burgès. El recent augment del pressupost de l'exèrcit imperialista no els preocupa massa. Els dirigents sindicals suggereixen que els policies i gendarmes són "treballadors com els altres", organitzen els policies i defensen les seues "reivindicacions", que inclouen el dret a matar. Els seus ajudantsseudotrotskistes no advoquen per l'autodefensa. Lutte Ouvrière ha exigít més policies i donat suport als moviments policials més d'una vegada.

Però la policia i l'exèrcit professional són bandes armades al servei del capital, els membres de les quals es jubilen molt abans i estan sobre-pagats en comparació amb els treballadors amb la mateixa qualificació, diferenciats de la resta de la societat, que roman desarmada.

Front únic obrer per l'autodefensa obrera i l'armament del poble!

Els atacs als bombers, els danys a les parades d'autobús, les escoles, les mediateques, els autobusos, els tramvies, les oficines de correus, els cotxes dels treballadors, les botigues, les sucursals bancàries, etc., no poden constituir una resposta eficaç a la violència policial i li fan el joc involuntàriament a la policia, al govern, als

partits racistes burgesos i als grups feixistes.

Cal que la direcció del moviment es desplace des de els desclassats, que destrueixen per plaer i saquegen, al proletariat que lluita per la justícia social. Els treballadors que protegeixen les escoles dels seus fills estan donant exemple. Per a obtindre justícia per a Nahel i totes les víctimes de la policia estatal, hem d'organitzar-nos per a defensar-nos. Cal crear òrgans de protecció i de vigilància a la policia en tots els barris. La policia mata i les lleis li donen cada vegada més poder. Hem de contrarestar-los organitzant-nos. Creant grups d'autodefensa en els barris populars, els joves podran exigir justícia, mirar cara a cara l'ordre policial, prendre consciència dels seus drets i exigir uns altres.

Enfront de la violència policial i dels pinxos feixistes (sempre vinculats a la policia i a l'exèrcit) -que no cessa d'augmentar a França - contra els treballadors, els joves, els immigrants, etc., és imperatiu que els sindicats obrers i els partits de la classe obrera s'unisquen per a defensar les manifestacions, els joves, els immigrants, les vagues, els barris populars i els nostres fills. Cal d'exigir-los que ho facen, perquè els joves i els treballadors necessiten organitzar-se

per a protegir les seues vides, per a impedir la repressió i denunciar la impunitat policial.

Només l'armament del poble i la presa del poder pels treballadors neutralitzarà definitivament les bandes armades del capital. Però ara mateix és responsabilitat del moviment obrer organitzar una poderosa manifestació en cada àrea metropolitana contra la violència i els assassinats policials sota les consignes: Desarmament de la policia! A baix el govern Macron-Darmanin! govern dels treballadors!

GROUPE MARXISTE INTERNATIONALISTE

(Secció del CoReP a l'Estat francès)

El proletariat rus pot detindre la guerra imperialista a Ucraïna!

CoReP, 29 de juny de 2023

L'imperialisme rus embrancat en la guerra

En decidir envair Ucraïna el 24 de febrer de 2022, Putin va cometre dos errors. Es va equivocar sobre les capacitats del seu exèrcit i es va equivocar simètricament sobre la capacitat de resistència d'Ucraïna. El fracàs inicial de la invasió d'Ucraïna, l'objectiu de la qual era prendre Kíev en qüestió de dies, el mal acolliment dispensat a les tropes malgrat l'explicació de Putin que anaven a enderrocar un règim feixista, i la caòtica conducció de les operacions militars, amb nombroses pèrdues d'homes i equips, eren ja una prova de la feblesa de l'imperialisme rus, malgrat totes les benediccions del Patriarca Cirilo.

Gràcies a la mobilització del sentiment nacional, l'ajuda dels serveis d'intel·ligència occidentals i la formació de tropes i equips militars dels Estats membres de l'OTAN, Ucraïna va aconseguir fins i tot fer retrocedir a l'exèrcit rus cap al nord, l'est i parcialment cap al sud, encara que continua ocupant al voltant del 20% del territori ucraïnès. Des de llavors, el front està empantanat sense que s'haja produït cap avanç estratègic significatiu per cap de les parts, malgrat les desenes de milers de morts.

Com en 2014, quan es va annexionar Crimea i es va trossejar el Donbass, Putin va recórrer a diverses milícies independents de l'exèrcit regular rus, entre elles els batallons islamistes de Ramzan Kadyrov, en qui Putin va delegar la gestió de Txetxènia, i els exèrcits privats Patriot, Redut i Wagner.

Igual que Academi (abans Blackwater), KBR, MVM, Vinnell, Custer Battles... als Estats Units, el grup Wagner és una empresa capitalista estretament vinculada a la cúpula de l'aparell de l'Estat. És propietat de l'oligarca Prigojin, està comandada pel neonazi Utkin i composta per mercenaris i ex presidiaris més o menys experimentats. La milícia Wagner ja havia intervingut en nom de

l'Estat rus durant la guerra de Donbass en 2018, la guerra civil siriana en 2015, la guerra civil líbia en 2020, els enfrontaments a la República Centreafricana en 2020, en els quals també va participar Ruanda....

Però la participació de la milícia a Ucraïna s'està duent a terme sota el comandament autònom de Prigojin, al mateix temps que l'exèrcit regular, la qual cosa és una prova més de la fragilitat de l'imperialisme rus. La resistència d'Ucraïna a l'agressió imperialista russa és de moment el principal motor de l'augment de les dificultats polítiques del poder rus. La immensa majoria del proletariat rus ha romàs com a espectador, sense mostrar cap suport espontani a la guerra de Putin ni una forta oposició organitzada. Les autoritats han aconseguit frenar les repetides i valentes manifestacions de diversos milers d'opositors en les principals ciutats multiplicant el nombre de pallisses i detencions (2.000 segons Novaya Gazeta), multes i penes de presó dictades per la justícia.

No obstant això, no ha disposat dels mitjans polítics per a impedir que centenars de milers d'evasors del servei militar fugiren del país després de la mobilització parcial decidida al setembre de 2022.

Rússia és imperialista

Entre les organitzacions que es reclamen del marxisme, només destaquen la Lotta comunista a Itàlia i el SWP a Gran Bretanya que creien que l'URSS era capitalista en temps de Stalin. Hui, encara hi ha qui creu que Rússia no s'ha tornat capitalista: el PTS, el PO d'Argentina, el POID de França, etc.

Tota la burgesia russa procedeix de la mateixa matriu: la desintegració de la Unió Soviètica en 1991, quan els treballadors no tenien cap control sobre l'economia collectivitzada, i la restauració del capitalisme en 1992

("teràpia de xoc"). Després del fracàs de Gorbtxov en el seu intent de modernitzar l'economia introduint més forces de mercat, Eltsin va abandonar el pla, va convertir la força de treball en una mercaderia i va deixar que els antics buròcrates estalinistes, empresaris i gàngsters més ben situats acapararen el botí del degenerat estat obrer. D'ací la mercantilització de l'economia, la reaparició de la desocupació i l'augment de les desigualtats de renda i riquesa.

A partir de 1999, Putin va destituir o va liquidar els oligarques disposats a subhastar a capitalistes estrangers el que poguera convertir-se en diners en efectiu. L'antic dirigent dels serveis secrets (FSB), apadrinat per Eltsin, va consolidar empreses industrials i bancàries de categoria mundial i va restablir un estat burgès estructurat en un territori cada vegada més petit, reactivant el nacionalisme rus i la religió cristiana. Rússia s'ha tornat almenys tan imperialista com ho era en 1914 (Lenin va caracteritzar clarament l'imperi rus com una potència imperialista malgrat els seus trets retrògrads), mantenint per la força les minories nacionals, intentant afuixar el cercol militar operat pels Estats Units a les seues fronteres, intervenint a Àsia i Àfrica per a garantir el seu lloc enfront dels seus rivals (els Estats Units, la Xina, Alemanya, el Japó, França, Gran Bretanya...).

Així que no hi ha diferència de naturalesa entre un Putin, un Prigojin o, per exemple, un Sechin, el cap del grup petroler Rosneft que va ser durant un temps viceprimer ministre de Putin. Tots es coneixen, fan negocis junts i les ramificacions comercials i polítiques estan estretament entrelaçades.

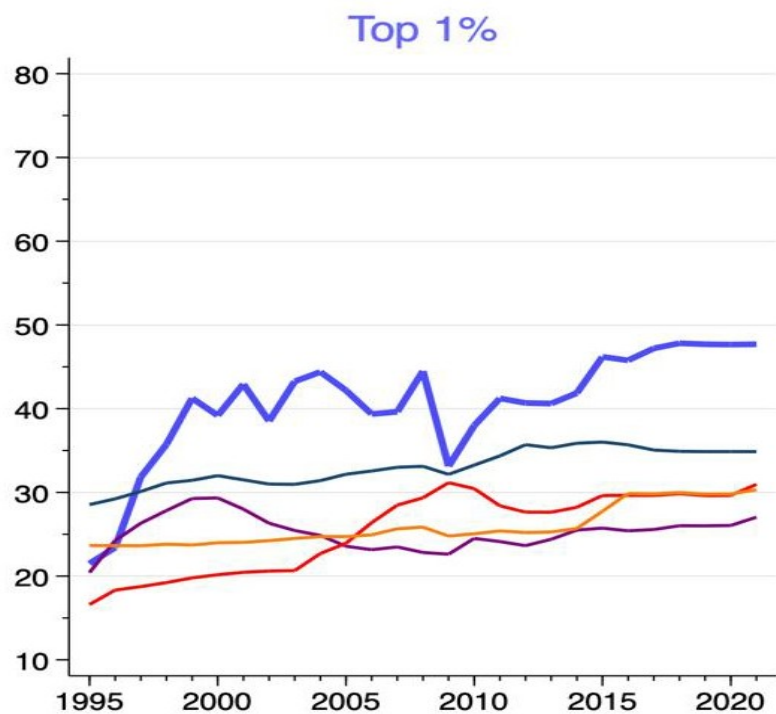
Divisions en la burgesia russa

Però davant les dificultats en el front militar i les sancions imposades pels Estats Units i els seus aliats, amb les seues conseqüències polítiques i econòmiques, inclòs l'augment de la dependència de la veïna Xina, la burgesia nacional està dividida sobre què fer.

Encara que inevitablement hi ha una facció significativa de la burgesia russa que vol posar fi al més prompte possible a aquesta desastrosa aventura a Ucraïna, que està donant lloc a importants pèrdues d'ingressos, no té la força per a aparèixer públicament fins ara en el context d'un règim semidictatorial. L'empresonament de Navalny serveix d'exemple.

Les dues faccions que hui s'enfronten públicament són partidàries de prosseguir la guerra imperialista. Però s'oposen sobre els mitjans que han d'aplicar-se i, a partir d'ací, sobre la forma del règim que ha de dirigir-los.

La facció que dona suport a Putin està a favor de continuar la guerra, però sense portar la política exterior i

Un indicatiu de la restauració del capitalisme en Xina i Rússia. La part de la renda nacional posseïda per l'1% més ric de la població (en blau Rússia, en taronja Polònia, en violeta, França) / Eutax Observatory, 16 mars 2022.

interior més enllà del que creu que pot controlar. En el pla internacional, aquesta facció és molt conscient, per exemple, que l'ús d'armes nuclears tàctiques per a derrotar a Ucraïna, encara que tècnicament possible, conduiria a un empitjorament considerable de les sancions econòmiques i a l'aïllament de Rússia. En el front intern, aquesta fracció tem que una militarització total de la societat, una "mobilització general", trobaria tal resistència per part de la classe obrera, les minories nacionals, les dones i els joves, que es veuria amenaçada

i podria ser anul·lada, perquè encara que els treballadors no s'hagen mobilitzat col·lectivament de moment, una altra cosa seria que la majoria dels joves haguera d'anar al front. Aquesta fracció majoritària governa sobre la marxa, empíricament.

L'altra facció que ha sorgit era partidària d'intensificar l'esforç bèl·lic, la militarització, la mobilització i la repressió dels opositors. Prigojin era el seu líder, però comptava necessàriament amb el suport de l'aparell de l'Estat i de la burgesia, encara que només fora per la posició que havia adquirit. Prigojin defensa obertament la via del feixisme, combinant accents populistes contra els endollats, els generals incompetents, els aprofitats i els corruptes (entre els quals es troba ell mateix...) amb una militarització a ultrança.

Si els russos del carrer continuen recollint els seus fills en taüts de zinc mentre els fills de l'elit prenen el sol, Rússia podria enfrontar-se a una crisi del tipus de la qual va conduir a la guerra civil en 1917. La divisió podria acabar, com en 1917, en revolució. Ens trobem en una situació en la qual podríem, senzillament, perdre Rússia (Prigojin, 24 de maig).

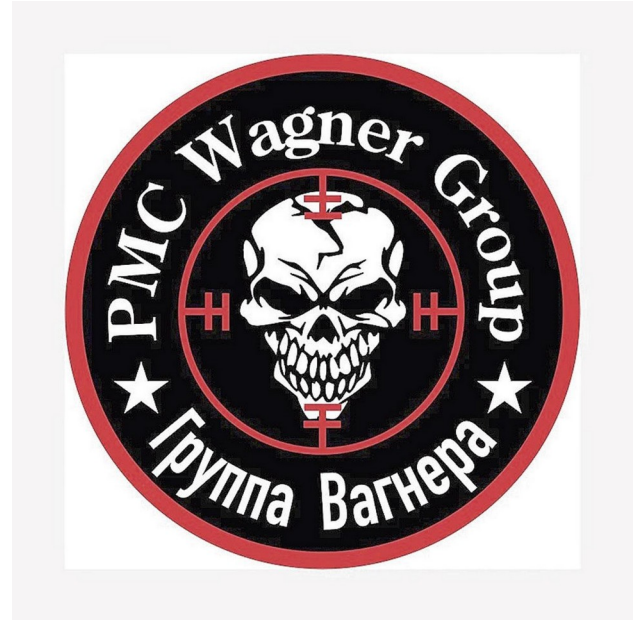
Prigojin ha advocat per la introducció de la llei marcial, la mobilització general i una economia de guerra. D'aquesta manera, l'oposició entre les dues faccions ha adquirit una dimensió política, no sols militar.

L'intent de colp d'Estat de Prigojin

La lluita entre aquestes dues faccions va empitjorar després dels enfrontaments entre els russos en Bakhmut, amb la captura i detenció d'un oficial rus d'alt rang per les tropes de Wagner, les acusacions d'aquest que l'exèrcit rus havia bombardejat les seues posicions i s'havia negat a subministrar-li armes i municions, etc.

D'acord amb Putin, que fins llavors havia protegit Prigojin, el comandament de l'exèrcit rus va decidir alinear totes les milícies, i Wagner en particular, i fer callar qualsevol crítica a la seua manera de dirigir les operacions. En primer lloc, es va posar fi al reclutament directe de Wagner a les presons i, a continuació, es va introduir l'obligació de signar un contracte de lleialtat al comandament militar rus. Això va desencadenar la reacció de Prigojin i el seu intent de colp militar, probablement molt abans d'estar totalment preparat, ja que

significava la desaparició de les seues forces en un futur molt pròxim.

El 23 de juny, amb una facilitat desconcertant, els mercenaris de Wagner es van apoderar de Rostov "sense disparar un tir", després van recórrer en columnes de milers d'homes i material militar quasi 800 km per carretera en direcció a Moscou, fins a situar-se a 200 km de la capital russa sense trobar cap resistència forta, excepte l'enfrontament d'alguns avions de les forces aèries que van ser derrocats. Per contra, almenys un regiment de l'exèrcit regular els va prometre lleialtat, mentre que uns altres es van negar a combatre. Prigojin va cridar a la guàrdia nacional i a la població a "alliberar-se", però les escenes de confraternització van continuar sent limitades.

Va ser Putin qui va iniciar la guerra civil. En lloc d'enviar un o dos degenerats al retir, va donar l'ordre de neutralitzar la unitat amb major capacitat de combat de tota Rússia. Les vides d'un o dos traïdors es van anteposar a les de 25.000 herois (Prigojin, 23 de juny).

Davant la gravetat de la situació, Putin va mobilitzar l'FSB i va pronunciar un discurs a la nació :

Rússia està lliurant ara la guerra més difícil per al seu futur, repellant l'agressió dels neonazis i els seus patrocinadors. Tota la maquinària

militar, econòmica i d'informació d'Occident s'ha tornat contra nosaltres. [...] Estem lluitant per la vida i la seguretat del nostre poble... Cal deixar de costat tot el que ens afeblisca. Els nostres enemics exteriors utilitzen qualsevol argument per afeblir-nos des de dins. Així que les accions que divideixen la nostra unitat són actes de traïció contra el nostre poble, els nostres germans d'armes que estan lluitant actualment en primera línia. És una punyalada per l'esquena al nostre país i al nostre poble. És exactament el que va ocórrer en 1917, quan el nostre país va participar en la Primera Guerra Mundial, però se li va arrabassar la victòria. Les intrigues i picabaralles a esquena de l'exèrcit van resultar ser la major catàstrofe, la destrucció de l'exèrcit i de l'estat, la pèrdua d'enormes territoris, la qual cosa va conduir a la tragèdia i a la guerra civil. Russos matant russos, germans matant germans. Però els beneficiaris van ser diversos polítics de fortuna i potències estrangeres que van dividir el país i el van partir en diverses parts. No permetrem que això ocórrega. (Putin, matí del 24 de juny)

Prigojin va respondre immediatament en Telegram: «*Putin ha fet una mala elecció. Pitjor per a ell. Prompte tindrem un nou president*».

Un acord d'última hora que no resol res

Però, com deien els grecs, "del plat a la boca cau la sopa". Malgrat les seues crides al "poble", Prigojin no va veure cap suport polític o militar significatiu al seu intent de colp d'Estat. Al contrari, els principals líders militars i polítics es van alinear cautelosament darrere de Putin o van guardar silenci. Privat de relleus i suports decisius, Prigojin, d'una banda, es dirigia al buit.

Per l'altra part, Putin no estava segur de res, i en particular de la lleialtat i el valor de les forces armades que haurà d'oposar als mercenaris de Prigojin. La seua referència a 1917 demostra que està del costat del tsar (o de Kerensky), condemnant la revolució com una traïció a la pàtria. Però això no podia tranquil·litzar-li sobre la solidesa del seu règim. Si no disposava dels mitjans per esclafar immediatament els 25.000 homes que havien marxat sobre Moscou, com semblava demostrar el seu avanç llampec, tot era possible.

Tots dos adversaris estaven d'acord a conjurar qualsevol risc de revolució, encara que, a diferència de 1917, a Rússia no existia un partit obrer revolucionari.

Com a resultat, en la vesprada del 24 de juny, les dues forces oposades, que semblaven inexorablement enfrontades, van arribar sorprenentment a un acord, el contingut exacte del qual no es va fer públic. El cap dels "traïdors" va fer retrocedir els seus homes. A tots se'ls va concedir l'amnistia i la promesa de no ser processats. El President bielorús Lukaixenko, que ha aparegut com el conill de la cistella, es comprometia a acollir a Prigojin i als mercenaris que desitjaren seguir-li. Als altres se'ls convidava a tornar a casa o a signar un contracte per a unir-se a l'exèrcit rus.

L'endemà, Lavrov, ministre d'Afers exteriors de Putin, va confirmar que les missions de Wagner a Àfrica consistien essencialment, en almenys 12 països, a protegir dictadors i caps d'estat corruptes a canvi d'una remuneració, i també a beneficiar-se de drets d'explotació i saqueig de recursos en nom del capitalisme rus.

Nous atacs amb míssils i avions no tripulats plovién sobre Ucraïna, com si res haguera ocorregut.

Establir les bases d'un partit obrer revolucionari a Rússia

No obstant això, aquest colp d'estat, encara que haja estat avortat, és el signe d'un profund afebliment del règim rus, embullat en una guerra imperialista que ell ha volgut i de la qual no pot eixir victoriós per la força de les armes ni derrotat retirant-se d'Ucraïna. La pusillanimitat de Putin cap al "traïdor" Prigojin, fins i tot si més tard aquest mor enverinat o en un accident de trànsit, dona testimoniatge d'aquesta feblesa. Augura altres possibles fissures entre les fraccions de la burgesia russa que Putin tindrà cada vegada menys mitjans de mantindre en secret. Però també pot anunciar la irrupció del proletariat rus actuant en el seu propi terreny de classe.

El que per damunt de tot necessita el proletariat rus és un programa de classe i una organització política de classe. La més petita reivindicació econòmica a escala nacional, la més mínima reivindicació democràtica xoca immediatament de front amb el règim capitalista semi-dictatorial encarnat hui per Putin. Això significa que són immediatament revolucionàries, en el sentit de què satisfer-les significa assestar colps mortals al règim,

plantejar el seu derrocament. Així doncs, aquesta organització política de classe només pot ser revolucionària si és coherent i fidel als objectius que es proposa.

Així doncs, hem de reviure la tradició del Partit Bolxevic i començar a reunir els elements d'aquest programa perquè la classe obrera russa pugui construir la seua organització revolucionària.

Al capdavant d'aquest programa ha d'estar :

- La classe obrera, la immensa majoria de la població russa, necessita la pau, no la guerra imperialista contra els veïns ucraïnesos.
- Fi immediata a la guerra colonial que la burgesia russa ha deslligat contra Ucraïna!
- Retirada de les tropes russes i devolució dels territoris conquistats a Ucraïna!
- Soldats del front, torneu les vostres armes contra els vostres generals i ordeneu el cessament immediat dels combats.
- Repatriació immediata de tots els soldats del front cap a les seues llars!
- Drets democràtics per als soldats!

El govern ucraïnès és un govern capitalista. Està fortament secundat pels imperialistes nord-americans i d'Europa Occidental oposats a l'imperialisme rus, agrupats en l'OTAN i entorn d'ella. Però el proletariat rus no té gens d'interés a enfrontar-se al proletariat ucraïnès. Al contrari, si el proletariat rus aconsegueix, contra els seus generals, imposar la pau, podrà trobar els mitjans per a renovar els llaços amb el proletariat ucraïnès i lluitar junts per la seua emancipació.

El govern de Putin no tolera cap oposició; deté, bastoneja, jutja i empresona.

- Alliberament immediat de tots els presos polítics
- Legalització de l'associació Memorial
- Respecte de les llibertats democràtiques i de les minories nacionals!

- Separació de l'Estat i l'Església Ortodoxa!

Els autors de la guerra imperialista són els capitalistes russos, el seu govern amb Putin i tota la seua camarilla, que acaparen la riquesa produïda per la classe obrera a Rússia, roben i s'apoderen de la riquesa produïda a Àfrica i que han posat els seus ulls a Ucraïna amb la mateixa finalitat.

- Ni Putin ni Prigojin!
- A baix el govern capitalista!
- Cal formar consells de treballadors, estudiants i soldats!
- Per expropiar tots els oligarques!
- Per un govern obrer a Rússia que revisca la revolució d'octubre de 1917 i, en particular, l'internacionalisme proletari!

Quant al moviment obrer dels altres països imperialistes, ha de recordar que el principal enemic és la seua pròpia burgesia i ha d'encoratjar la lluita de classes dels seus germans i germanes de Rússia lluitant per :

- La dissolució de l'OTAN,
- La retirada de les tropes estatunidenques d'Europa, el tancament de totes les bases militars estatunidenques, franceses i britàniques, la retirada de les flotes de guerra d'aigües internacionals i la fi de la ingerència estrangera en el seu propi estat.
- El restabliment a Ucraïna de les llibertats democràtiques suprimides per Zelenski, el respecte de la llengua russa per l'estat ucraïnès, l'autodeterminació de la població de Donbass,
- Pel derrocament de tots els governs burgesos, pels Estats Units socialistes d'Europa oberts a Rússia i Ucraïna.

29 de juny de 2023,

Collectiu Revolució Permanent

(Argentina, Àustria, Estat Espanyol, França, Turquia)

Argentina : Pel triomf de la classe treballadora a Jujuy!

Declaració publicada per Octubre Rojo (Núcleo en Argentina del Colectivo Revolución Permanente)

1 d'agost de 2023

Un intens procés de lluites està viu a la província de Jujuy. La reforma constitucional, acordada pel govern de Morales (UCR) al costat del peronisme, és una confessió de la crisi capitalista. El règim polític de la burgesia es prepara i es rearma, prenent mesures, per a aprofundir l'atac contra la classe obrera.

s'està donant de llarg a llarg del país. Aturades de metges, docents d'escoles i universitats, obrers del pneumàtic, de les indústries olieres, metallúrgiques, alimentació, van dominar les lluites, malgrat la desmobilització pretesa per la burocràcia sindical de la CGT i les CTE.

La ruïna del bonapartisme

Com a expressió de la crisi econòmica i política que vivim, el règim bonapartista en descomposició es bolca a aprofundir els trets repressius de l'estat, anant contra les llibertats democràtiques per a intentar aixafar la rebel·lió obrera i popular. És una necessitat burgesa: tant les feroços baralles internes entre els diferents candidats dels partits burgesos, com les que tenen els fronts oficialistes i opositors, queden a un costat; han de donar-li una sortida política que ordeni i disciplini la classe obrera i garantir el triomf de l'ajust en tota la línia.

L'economia argentina, en plena decadència, amb una inflació anual superior al 100%, més de 40% d'ocupació informal, pobresa superior al 60%, fa insuportable el dia a dia per als treballadors. Els increments salarials dels convenis que signa la burocràcia sindical queden sempre per sota del valor de la canastra bàsica. Les coalicions de govern que van prometre protegir els treballadors són les que afamen. L'ajust que implementa en tot el país el Frente de Todos és aprofundit en la mesura que escassegen els dòlars per a pagar el deute al FMI, i davant la recessió que s'obre pas entre les ruïnes de la burgesia nacional. La lleialtat imperialista de radicals i peronistes queda patent en el lliurament del gas, liti i petroli, destruint vides i el medi ambient. Aquests elements constitueixen el brou de cultiu d'un procés de lluites que

El dia 22 de maig es va iniciar en Jujuy la Convenció, impulsada pel governador, i el 19 de juny va aconseguir, amb el suport unànim del peronisme, reformar la constitució provincial. D'aquesta manera van aconseguir eliminar les eleccions de renovació parcial del parlament cada 2 anys; i atorgar la majoria automàtica a la força que guanya les eleccions sense importar el percentatge de vots, de tal manera que el pla d'ajust no s'entorpeixi en la legislatura. En el pla de la repressió van determinar com a il·legals els talls de carrers i de carreteres, i van convertir en llei el codi contravencional: qualsevol que es manifesti als carrers pot ser multat, detingut i empresonat. Així es dota l'estat de més eines per a reprimir les lluites contra l'ajust i l'explotació de liti. Això va deslligar una ona d'aturades, protestes i piquets en tota la

província, que van ser reprimits salvatgement. Un treballador municipal va perdre un ull, producte d'un tret de la Infanteria, i van detenir a diversos companys, alguns dels quals van ser segrestats de les seves llars per la policia, i després torturats en la comissaria.

Després de la repressió, Morales va ser confirmat com a candidat a vicepresident de Juntos por el cambio, en la fórmula encapçalada per Larreta. Tots dos es van anar que aquest és el model que pretenen per a l'Argentina després de les eleccions d'octubre. Mentrestant, el peronisme, soci indispensable en aquesta aventura, pretén deslligar-se i critica la repressió de Morales, però comparteix gran part del programa de Juntos por el cambio: repressió, increments salarials per sota de la inflació, reforma laboral, ajust en salut i educació, jubilacions miserables, exempcions i subsidis a les patronals.

Alguns buròcrates sindicals com Laplace (dirigent de l'Associació Obrera Minera Argentina), i kirchneristes com Grabois, només es diferencien de Larreta en què discuteixen quin percentatge de les regalies del liti ha de retenir l'estat argentí.

El divendres 30 de juny va haver-hi una altra repressió en Humauaca, i es van succeir les ordres de detenció contra 56 manifestants. Tots els capturats van ser alliberats per la lluita que van portar endavant els treballadors, mitjançant marxades, protestes, vagues i piquets.

Per una sortida revolucionària

Els pobles originaris, els obrers miners i de les empreses sucreres (Ledesma), docents autoconvocats, han sortit a donar la batalla, als carrers i en els llocs de treball. La repressió va despertar la solidaritat tant en altres ciutats de Jujuy, com en altres províncies.

Com a comunistes, no som pacifistes, no acatarem cap crida a la pau social, no dipositarem expectatives en el parlament ni en les eleccions. Reivindiquem la lluita obrera, amb els mètodes d'acció directa, organitzant-nos mitjançant assemblees, formant comitès de fàbrica en les indústries, i comitès de base de treballadors esta-

tals. Hem de fer fora la burocràcia i recuperar els nostres sindicats.

Per al triomf de la nostra classe considerem fonamental aprendre de les experiències del passat, reprendre el camí que ens van llegar les insurreccions obreres com el Cordobazo, el Rosariazo, el Tucumanazo, etc.: organitzar l'autodefensa per als pròxims combats, per a derrotar la repressió estatal i colpejar la burgesia en el seu conjunt, imposant la vaga general. Com a comunistes, som part del llegat revolucionari mundial que ens va deixar la revolució russa: tota la nostra lluita hem de donar-la en la perspectiva de preparar-nos com a classe obrera per a la presa del poder, formant el nostre partit revolucionari amb independència política, destruir el capitalisme i construir el socialisme.

Lluitem contra la barbàrie capitalista, somiem amb un món nou, on regni la de la nostra classe, per a acabar amb totes les formes d'explotació.

Preparem l'autodefensa a les fàbriques, en els barris i les universitats

Front únic de tots els gremis, les organitzacions de pobles originaris, dones i estudiants, i els partits obrers contra la nova constitució de Jujuy! Atur i ocupació dels edificis estatals: que res funcioni fins que caigui la reforma!

Contra els acomiadaments, les suspensions, la precarització i la inflació, anem pel salari igual a la canastra bàsica!

No al FMI, no a l'ajust, prou de repressió!

En tots el país, organitzem assemblees en els llocs de treball: per l'atur i la mobilització en cada fàbrica!

Organitzant-nos des de les bases, imposem a la CGT i les CTA la ruptura amb tots els partits patronals i l'atur nacional!

Per la vaga general! Pel triomf de la classe treballadora! Govern obrer i camperol, federació socialista d'Amèrica!

Octubre Rojo (Núcleo en Argentina del CoReP)

Construir la internacional revolucionària hui:

Proposta de Resolució per a la Conferència de Milà

**Presentada pel Col·lectiu Revolució Permanent (CoReP)
(Argentina, Àustria, Estat Espanyol, França, Turquia)**

13 de juliol de 2023

Els dies 15-16 de juliol de 2023 es va reunir a Milà una conferència de forces internacionalistes per debatre sobre "La crisi de l'ordre imperialista mundial i la resposta del proletariat". El comitè promotor de la conferència ha estat constituït per les següents organitzacions: Associazione Marxista Rivoluzionaria Controvento, ControCorrente, Lotta Comunista, Partito Comunista dei Lavoratori, Rivoluzione Comunista, Sinistra Anticapitalista.

La invitació a aquesta reunió deia, entre altres coses: «Cal que hi hagi un debat entre els diferents organitzacions i corrents internacionalistes del moviment obrer sobre l'imperialisme i la qüestió nacional al segle XXI»

El Collectiu Revolució Permanent (CoReP) va participar amb la intenció declarada de convertir-la en alguna cosa més que una reunió no vinculant d'intercanvi d'idees.

La llista d'organitzacions convidades era gran, la composició política molt heterogènia. En funció d'això, la delegació del CoReP va presentar un projecte de resolució internacionalista adequada a la conjuntura mundial actual. Tanmateix la conferència va decidir finalitzar sense cap resolució general comú.

Publiquem ací a sota eixe projecte de resolució política presentat pel CoReP per a l'aprovació de la conferència, així com la segona intervenció de la seua representant, el 16 de juliol.

«Proposta de Resolució:

El capitalisme decadent arrossega la humanitat cap a la barbàrie

El mode de producció capitalista, el motor de la qual és el benefici privat, està destruint el medi ambient de l'espècie humana. Les crisis econòmiques són recurrents, cada vegada amb desenes de milions de treballadors desocupats i empobrits. Les grans potències imperialistes que dominen el planeta volen o preservar l'actual repartiment del món o desafiar-lo. La guerra assola Ucraïna. Els estats burgesos anul·len les conquestes socials, restringeixen les llibertats, rebutgen els immigrants i reforcen els aparells de repressió i de guerra. Alguns partits polítics burgesos busquen bocals expiatoris, exacerbant la religió, la xenofòbia, el racisme, la misogínia, l'homofòbia...

Retirada de les tropes russes d'Ucraïna!

L'Estat burgès rus ha envaït Ucraïna i Putin ha atribuït la independència d'Ucraïna a una traïció del Partit Bolxevic. Gràcies a l'inevitable sentiment nacional i a la falta de motivació de les tropes russes, Ucraïna no ha sigut conquistada. El proletariat rus és potencialment capaç de posar fi a la guerra, de conquistar les llibertats democràtiques i d'establir relacions fraternals amb les minories nacionals en el seu si i amb els pobles veïns d'Europa i Àsia.

Mort a l'OTAN, Estats Units Socialistes d'Europa!

La responsabilitat de les organitzacions obreres de masses dels EUA, la Xina, el Japó, Alemanya, Gran Bretanya, França, el Canadà, Itàlia... és acabar amb les aliances militars del seu estat imperialista, desmantellar les seues bases militars i flotes, lluitar contra el seu propi govern burgés.

Drets per a les nacionalitats oprimides

Els rohingya són perseguits per l'estat birmà, Caixmir és víctima de l'Estat indi. Els kurds són una minoria oprimida per diversos estats capitalistes (Turquia, Síria, l'Iraq, l'Iran); tenen el dret incondicional a separar-se d'aqueixos estats i unificar-se. Amb el suport dels Estats Units, Israel prossegueix la seua brutal colonització de Palestina. La solució progressista només pot vindre de la unitat del proletariat de la zona, enderrocant l'estat colonial sionista i la monarquia jordana per a establir una Palestina laica, multiètnica i democràtica.

Emancipació de les dones, llibertat sexual, laïcisme!

L'estat afganés ha expulsat les xiquetes de les escoles. L'estat iranià imposa l'ús del vel. Fins i tot en l'estat més avançat econòmicament i científicament del món, l'ala clerical i feixista de la burgesia restringeix el dret a l'avortament i duu a terme una campanya homòfoba. A tot arreu, la classe obrera ha de posar-se al capdavant de la lluita per fer de la religió un assumpte privat, per a avançar cap a la igualtat real de les dones i el respecte de l'orientació sexual de tots.

No a la col·laboració de classes i a la subordinació a la burgesia!

Les repetides traïcions dels partits "reformistes" i de les burocràcies sindicals corruptes contribueixen a la supervivència del capitalisme en descomposició. Així ho demostra la negativa de les direccions sindicals a convocar una vaga general a França i Gran Bretanya. També ho demostra el punt mort de l'assemblea constituent organitzada pel PCCh i el PS a Xile, el suport dels DSA a Biden als Estats Units, la participació del SACP en el govern de Ramaphosa a Sud-àfrica, la política del govern PSOE-PCE-Podem en l'Estat Espanyol, el suport del KPRF rus a la invasió d'Ucraïna, etc.

Abolició del capitalisme, revolució social, internacional obrera!

Per a detindre la marxa cap a la barbàrie, els treballadors conscients han d'agrupar-se, al mateix temps que ajuden les masses a imposar la ruptura de les organitzacions obreres i els moviments dels oprimits amb la burgesia explotadora i reaccionària. L'objectiu és expropiar el gran capital, destruir els estats burgesos rivals entre ells, substituir-los per governs obrers basats en l'armament del poble i els consells obrers, i planificar la producció i la distribució de tal manera que es preserve el planeta. Per a aconseguir-ho, necessitem un programa d'acció, un vertader partit obrer en cada país i una internacional comunista revolucionària a escala mundial.

Per a concloure: La conferència internacional de Milà decideix crear un òrgan de coordinació internacional per a avançar en aquesta via, començant per una campanya conjunta per la retirada de l'exèrcit imperialista rus d'Ucraïna i la supressió de l'OTAN.»

Construir la internacional revolucionària hui:

Intervenció final de la camarada representant del CoReP en la reunió internacional de Milà

Els organitzadors ahir ens van convidar a exposar clarament les nostres posicions, la qual cosa tractaré de fer hui també, en nom del Col·lectiu Revolució Permanent.

L'estat imperialista rus ha iniciat una guerra per a recolonitzar Ucraïna. Prigojin, abans de la seua recent caiguda, i Putin, abans de la seua pròxima caiguda, han

coincidit en una cosa: cal tornar als vells temps. Als bons vells temps abans de la revolució de 1917, abans de la decisió del poder dels soviets de reconèixer el dret a la separació de les antigues colònies de l'imperialisme rus. Sí, Lenin va escriure diverses vegades que la Rússia del tsar era una potència imperialista malgrat els seus trets endarrerits i feudals.

De tornada a hui. Els organitzadors han dit des del principi, i han repetit hui, que no s'ha d'aprovar una resolució. Si una treballadora o un treballador d'Ucraïna o Rússia s'assabenta que al juliol hi ha hagut una reunió internacional a Milà, amb la participació de 24 delegacions, es preguntarà: què heu decidit?

Lavors, tots aquests delegats, totes les organitzacions que ells representen, hauran de respondre: "no res!".

Els participants hauran de respondre als treballadors d'Ucraïna i Rússia: "Hem decidit que ens agrada intercanviar punts de vista sobre com va el món. Després de tot, la reunió ha tingut lloc en un país que no està sota les bombes, en un país on un no és arrestat i condemnat per haver-se atrevit a criticar l'anomenada operació especial".

Aquesta reunió, segons els organitzadors, hauria de dir als proletaris del món: "No hi ha urgència, treballadors d'Ucraïna i Rússia! La prova és que ens tornarem a trobar en 6 mesos o en 12 mesos...".

No neguem les profundes diferències que s'han expressat. Per exemple, per a alguns delegats, Rússia no és una potència imperialista i la Xina continua sent un estat obrer degenerat. Els més involuntàriament còmics han arribat a explicar que era necessari defensar a la nació italiana enfront de la Unió Europea, però no a Ucraïna enfront de l'estat rus que l'envaeix i bombardeja.

Per a uns altres, o bé totes les guerres són condemnable, siguen les que siguen; o bé ja no pot haver-hi guerres progressives. Ja no es planteja la qüestió nacional, ja que la classe obrera és majoria a tot arreu.

Però no es pot decorar la sala de reunions amb un retrat de Lenin, desfent-se del seu aprofundiment de la dialèctica en 1914-1915 per a tornar al pensament mecànic. No podem desfer-nos de les reivindicacions democràtiques en general, i dels drets dels pobles oprimits en parti-

cular, als quals tota la seua vida Lenin va concedir la major importància. No podem quedar-nos en la línia: "Donar pas a la puresa de la lluita de classes directa. Visca la tranquil·litzadora senzillesa de l'únic programa màxim!".

El derrotisme revolucionari s'aplica a França, Itàlia, Alemanya, el Japó, els Estats Units, la Xina, Rússia... que són potències imperialistes. El derrotisme revolucionari no s'aplica a Palestina o Ucraïna!

Estava justificat, durant la Primera Guerra Mundial, alçar-se a Irlanda contra la dominació britànica encara que semblara estar al servei de l'estat imperialista alemany. Els insurgents irlandesos tenien dret a obtenir armes d'Alemanya, la qual cosa, per cert, van intentar. Només l'armada de l'estat imperialista britànic ho va impedir.

I hui, el poble ucraïnès té dret a defensar-se, a romandre separat de Rússia que vol recolonitzar-ho. Oposar-se a això és, de fet, servir a la burgesia imperialista russa. Oposar-se a això no acosta l'hora de la revolució proletària, sinó que l'allunya en facilitar la influència, sobre el proletariat, de Zelensky que prohibeix els partits d'oposició i les vagues.

En realitat, estava justificat, durant la Segona Guerra Mundial, alçar-se a l'Índia contra la dominació britànica encara que això fera el joc a curt termini dels imperialismes japonès i alemany. Estava justificat que la Xina resistira la invasió japonesa i rebera armes de l'estat imperialista estatunidenc.

I hui, el poble palestí té dret a defensar-se contra l'estat colonial israelià. Oposar-se a això és, de fet, servir a la burgesia sionista. Oposar-se a això no fa avançar ni un centímetre al proletariat mundial, al contrari llança als oprimits als braços dels nacionalistes de tipus islamista Hamas, etc., com fa dècades van ser llançats a les arpes dels nacionalistes panàrabs com Fatah-OLP.

Més que mai, en l'era del capitalisme podrit, en l'era imperialista, les reivindicacions democràtiques juguen un paper decisiu en la preparació de la revolució, en particular la reivindicació de l'armament del poble. Això és cert per a les reivindicacions dels oprimits de tota mena: com les de totes i tots els migrants rebutjats a les fronteres d'Europa, el dret de les quals a circular lliurement per a establir-se on vulguen hem de defensar; com

ho sap cada dona que vol vestir-se lliurement a l'Iran, tota dona que vol avortar en el sud dels Estats Units, tota xiqueta que vol aprendre a l'Afganistan. Això és cert també per a les llibertats democràtiques que permeten el debat i l'acció, com sap qualsevol vaguista a la Xina, Ucraïna i Rússia.

La veritat és que la classe obrera és l'única capaç de satisfer aquestes reivindicacions i que no pot ni es limitarà, una vegada que entre en acció col·lectiva, a tasques democràtiques.

L'internacionalisme només existeix a través de la pràctica.

Signem òbviament la crida contra la repressió de l'estat burgès argentí a la província de Jujuy.

I els que, ací, comparteixen la convicció de què cal defensar el dret del poble ucraïnès a tindre el seu propi Estat i a defensar-se, i que, al mateix temps, volen acabar amb l'OTAN, amb les sancions contra Rússia, els que reivindiquen tots els drets de les minories lingüístiques i de la classe obrera a Ucraïna, per a enderrocar el govern de Zelensky, tenen la responsabilitat de posar-se d'acord i començar a actuar junts sense dilació:

Retirada de les tropes russes! A baix l'OTAN!

No ens separem sense fer els passos pràctics per a fer-ho. Com han dit abans que jo els camarades representants de la L51 i de la ITU, treballem per la unitat revolucionària a través de l'acció comuna.

16 de juliol de 2023

La classe obrera i el problema de l'habitatge

El gravíssim problema de l'habitatge dels treballadors, a l'Estat Espanyol, com als altres països capitalistes, només es pot resoldre de manera efectiva i definitiva amb la visió completament simètrica a la que té la llei de l'habitatge recentment aprovada pel govern de Pedro Sánchez.

Aquesta llei, inspirada en la Proposta de Llei d'Habitatge avalada per Unidas Podemos-En Comú, Podemos-En Marea, ERC, Compromís i EH Bildu, s'emmarca en el respecte més religiós a la gran propietat privada immobiliària, que busca el benefici capitalista a costa d'una necessitat bàsica dels treballadors. La llei no posa en qüestió el nivell desafortat dels preus actuals de l'habitatge ni el dret a l'existència de d'eixos grans propietaris

per als que cada família treballadora no és més que una llima a escórrer o desnonar. Una autèntica traïció a la vella lluita dels activistes de les assemblees PAH-Stop Desnonaments, que sempre havien defensat l'habitatge com un dret front als que la converteixen en un negoci més.

En el nostre fullet [«La classe obrera i el problema de l'habitatge»](#) fem una anàlisi internacional de la qüestió, discutim la filosofia de la llei i presentem les línies programàtiques que ens semblen necessàries en funció de les necessitats dels treballadors. En síntesi són aquestes:

- Com que en els últims deu anys els salaris han perdut poder adquisitiu mentre que els preus de l'habitatge s'han disparat: declaració d'emergència residencial i, com a mesura immediata, **congelació indefinida dels preus dels lloguers com a màxim al nivell de 2013, immediatament abans de la bombolla.**

- **Prohibició dels lloguers turístics d'habitatges**, que impulsen els preus dels lloguers i degraden greument la vida en els barris.

- **Moratòria indefinida dels desnonaments; prohibició dels talls de subministraments bàsics per impagaments de les llars sense recursos suficients.**

- **Expropiació de les socimis i de totes les grans empreses i tenedors immobiliaris; socialització de tot el sòl urbà, sense indemnització i baix control obrer.**

- **Garantia pública d'habitatge de qualitat per a tots els treballadors i treballadores. Ni una família sense habitatge, ni un habitatge sense família. Prohibició de les noves màfies immobiliàries anomenades pietosament «empreses desokupa».**

- **Pla urgent de construcció d'habitatge públic en totes aquelles poblacions on les mesures anteriors no siguin suficients** per a garantir habitatge digne a tota la població.

- A més, és important que el nostre programa incorpore dins del concepte de "habitatge digne" no sols la unitat

individual, amb els metres mínims habitualment acceptables en funció del número dels seus habitants i salubritat, qualitat, etc., sinó **la qualitat i salubritat del conjunt del barri, molt més allà del mínim referit al clavegueram, asfaltat i subministraments d'aigua i energia:**

- **Aire net i entorn sense contaminació ni soroll, zones enjardinades, transport públic eficient, serveis educacionals i sanitaris de proximitat, instal·lacions culturals**

i de socialització de nens, joves i persones majors, zones esportives, etc, han de deixar de ser el privilegi de la classe capitalista, han de ser exigits per al gaudi de la classe obrera i la resta de la població treballadora.

- **La degradació de les seguretats dels barris pobres és una altra qüestió rellevant.** Molts barris obrers tradicionals de les ciutats, igual que molts barris de barraques del món, sofreixen una xacra addicional a la pobresa: la violència de màfies lligades al tràfic il·legal de drogues, al robatori i a la prostitució. Una violència a la qual sovint se suma, fins i tot superant-la, la dels cossos policials militaritzats o el mateix exèrcit, que utilitzen els barris com a zona d'entrenament de guerra. És el cas, per exemple, del Brasil i Filipines. **Enfront d'això, un programa obrer a més ha d'incorporar consignes específiques que criden a l'autoorganització i auto-defensa de masses per a expulsar dels barris els traficants de drogues i éssers humans i per a forçar polítiques públiques de xoc contra l'abandó escolar i la desocupació, que són el terreny de la delinqüència comú. Però també per a expulsar del territori les forces oficials de repressió, que en tots llocs formen part de les xarxes mateixes de traficants (quan no són l'origen) i agreugen molt més el problema.**

Aquest programa hauria de ser la base de la lluita comuna de totes les organitzacions del moviment obrer que diuen defensar el dret a l'habitatge. Sindicats i partits polítics, organitzacions de migrants, contra els desnonaments, de veïns, de joves, sindicats d'inquilins... si tots colpeguessin com un únic puny precis reivindicant el que necessitem, en comptes d'acomodar-nos a la pèrdua del poc que tenim, la lluita seria dura, però la victòria estaria assegurada.